

Arrest

nr. 91 199 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beide verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K.MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster T.K. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger en verklaart van Belarussische origine te zijn. U werd geboren op 11 februari 1987 in Grodno (Belarus), waar u ook geregistreerd was.

Op 27 januari 2011 gingen u en uw man V.K.(OV 6.861.345) naar een protestactie op de Komarovski-markt in Minsk. Jullie werden gearresteerd door mensen in burger. Jullie werden vastgehouden en bedreigd in een huis op een u onbekende plaats. Op 28 januari 2011 werden jullie vrijgelaten in ruil voor drie miljoen roebel. Aangezien jullie dit geld niet hadden, werd jullie gezegd dat jullie nog gecontacteerd zouden worden om dit geld te betalen.

Op 1 augustus 2011 ontvingen jullie een convocatie van de politie. Op 3 augustus 2011 gingen jullie zich aanmelden bij de politie en betaalden jullie de drie miljoen roebel. Op 4 augustus 2011 vond er een huiszoeking plaats in jullie woning. Jullie laptop werd meegenomen. Na de huiszoeking gingen jullie dichtbij Grodno bij uw vriendin Julia wonen.

Op 12 augustus 2011 verlieten jullie Belarus. Met een vrachtwagen reisden jullie vanuit Grodno naar België, waar jullie op 15 augustus 2011 aankwamen. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een attest en enkele internetartikelen."

Verzoekster betwist deze beschrijving waar deze een foutieve datum van de protestactie vermeldt daar deze op 27 juli 2011 plaatsvond, en niet op 27 januari 2011 zoals in de beschrijving genoteerd..

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster T.K. (...) luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de overheden. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd tijdens een protestactie in Minsk op 27 juli 2011.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal verschillende tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van u en uw man over de omstandigheden van de actie en jullie arrestatie op 27 juli 2011 enerzijds en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, anderzijds.

U en uw man stelden dat jullie werden aangehouden bij de actie op 27 juli 2011 (CGVS, p. 4, 9-12; CGVS man, p. 6-8).

U stelde dat u zag dat er een jonge vrouw bepaalde slogans riep. U zag dat bepaalde mensen worstelden met deze jonge vrouw en haar wilden meenemen. U en uw man kwamen tussenbeide om haar te verdedigen. De vrouw werd opgepakt en meegenomen. U zei dat jullie hierna werden aangehouden. U stelde dat jullie in het midden van de protestactie werden aangehouden en weggebracht (CGVS, p. 10-11).

Uw man stelde dat jullie na een half uur werden opgepakt (CGVS man, p. 7).

U stelde dat er nog mensen in de auto zaten waar u naartoe werd gebracht. U verklaarde dat deze mensen ook waren aangehouden. Jullie stelden dat jullie met acht personen in één auto werden meegenomen naar een huis buiten de stad. U stelde dat u nog een aantal auto's zag zoals de auto waarin jullie werden meegenomen. Jullie verklaarden dat jullie met acht personen in een kamer werden vastgehouden (CGVS, p. 11-12; CGVS man, p. 7-9).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er bij deze protestactie geen arrestaties plaatsvonden. De informatie vermeldt weliswaar een grote aanwezigheid van de politie. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er geen arrestaties plaatsvonden bij de actie op 27 juli 2011.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw man dat de president alles controleert, inclusief de informatieverspreiding (CGVS man, p. 9).

Het internetartikel waarover het Commissariaat-generaal beschikt (doc 5, in blauwe map in administratief dossier), vermeldt echter dat de vorige "stille" acties in Belarus tot massale arrestaties van burgers leidden. Hieruit blijkt dat eventuele arrestaties weldegelijk vermeld worden in de Belarussische media waar het Commissariaat-generaal deze informatie haalde.

Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid met betrekking tot het feit of er arrestaties plaatsvonden bij deze protestactie, niet opgeheven.

Daarnaast stelde u dat er zeker 100 mensen deelnamen aan deze actie (CGVS, p. 10-11). Ook uw man verklaarde dat er meer dan 100 demonstranten bij de actie aanwezig waren (CGVS man, p. 7).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er maar twintig mensen deelnamen aan de actie op de markt. Verschillende internetartikelen bevestigen dat er maar een twintigtal deelnemers waren bij de actie in Minsk op 27 juli 2011. Een artikel (doc 8, in blauwe map in administratief dossier) vermeldt dat een betoger op de markt zelf tegenover een journalist verklaarde dat er ongeveer twintig mensen deelnamen aan de actie.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw man dat er onder de demonstranten mensen waren die een lintje droegen. Uw man wist echter niet hoe de media aan het aantal van twintig demonstranten kwamen (CGVS man, p. 8).

Hiermee is de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal aanwezigen bij de protestactie, niet opgeheven.

Deze tegenstrijdige verklaringen raken de kern van jullie asielrelaas, aangezien u stelde dat u voor het begin van uw problemen op 27 juli 2011, nooit problemen kende met de autoriteiten in Belarus en nooit werd gearresteerd (CGVS, p. 9).

Het feit dat jullie verklaringen over dit cruciale incident in jullie asielrelaas, zo flagrant in tegenspraak zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, holt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas bijzonder sterk uit.

Ten tweede zijn de verklaringen die u en uw man aflegden in verband met uw Belarussisch paspoort en het visum dat jullie in juli 2011 aanvroegen, tegenstrijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde.

Aanvankelijk verklaarde u dat er in uw laatste paspoort geen visa stonden (CGVS, p. 5).

Daarna stelde u dat u midden juli 2011 een aanvraag voor een Spaans visum indiende op de Spaanse ambassade in Belarus. Jullie vroegen dit visum aan omdat jullie naar Spanje op vakantie wilden. U wist echter niet waar u in Spanje op reis wilde gaan (CGVS, p. 5). U kende geen enkele naam van een stad of regio in Spanje (CGVS, p. 9). U stelde dat u dit Spaanse visum ging afhalen bij de Spaanse ambassade (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat ook uw man een Spaans visum had (CGVS, p. 7).

Later herhaalde u dat jullie naar Spanje wilden maar dat uw man zich hiermee bezighield (CGVS, p. 15).

Verder verklaarde u dan weer dat u niet zeker was of u bij de Spaanse ambassade een visum aanvroeg. U verklaarde dat u een Schengenvisum aanvroeg (CGVS, p. 7).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat jullie op 13 juli 2011 bij de Duitse ambassade een Duits Schengenvisum aanvroegen, hiertoe een formulier ondertekenden en een visum verkregen voor de periode van 1 tot 30 augustus 2011.

Geconfronteerd met deze informatie ontkende u dat u een Duits visum aanvroeg. U stelde dat het misschien een Duitse ambassade was maar dacht toch van niet (CGVS, p. 15).

Het is opvallend dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegde.

Het is weinig aannemelijk dat u, als hoog gediplomeerde taalkundige (CGVS, p. 3), zo slecht op de hoogte zou zijn over jullie visumaanvraag en over de Europese ambassade waar jullie deze visumaanvraag indienden.

Daarnaast verklaarde u dat u bij uw visumaanvraag aangaf dat u naar Spanje wilde en dat u niet vermeldde dat u naar België wilde gaan (CGVS, p. 7). Later herhaalde u dat u tot uw vertrek naar België, nog steeds naar Spanje wilde gaan (CGVS, p. 9).

Ook uw man stelde dat jullie een visum aanvroegen om naar Spanje op reis te gaan (CGVS man, p. 4).

Uw man wist echter niet wanneer jullie naar Spanje wilden gaan, en verklaarde dat jullie de reis nog niet hadden geboekt, hoewel jullie het visum voor de hele maand augustus 2011 hadden aangevraagd (CGVS man, p. 12).

U verklaarde dat u de voorbije jaren nooit van plan bent geweest om naar België te komen (CGVS, p. 9). U stelde dat u geen vrienden of kennissen heeft in België (CGVS, p. 9).

Uit het door u bij de Duitse ambassade in Minsk ondertekende visumaanvraagformulier blijkt echter dat u, bij uw visumaanvraag op 13 juli 2011, België als reisdoel opgaf.

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u van plan was naar Spanje te reizen. In Spanje woonde Tatiana, een oude vriendin van uw man, illegaal. Ze raadde jullie haar vriendin aan die jullie een uitnodiging kon sturen voor een Schengenvisum (CGVS, p. 15). U wist echter niet exact waar deze vriendin in België woonde (CGVS, p. 15). U vermoedde dat zij de Belgische nationaliteit had. U kende echter haar naam niet (CGVS, p. 16).

Uw man stelde dat hij de persoon die u in België uitnodigde, niet kende (CGVS man, p. 4).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat A.A., een kennis van jullie die in België woont, jullie uitnodigde en zich voor jullie borg stelde. U verklaarde bij uw visumaanvraag dat u deze persoon al jaren geleden op school leerde kennen en gaf de Duitse instanties alle persoonsgegevens van A.A.

Deze informatie is tegenstrijdig met uw verklaring dat u niet wist wie u uitnodigde in het kader van uw visumaanvraag.

Hiermee geconfronteerd stelde u dat u de visa wel aanvroeg maar nooit gebruikte (CGVS, p. 16).

Hiermee geeft u geen verklaring voor uw leugenachtige verklaringen met betrekking tot de persoon die u uitnodigde naar België.

Het feit dat u, die aan de universiteit van Grodno moderne vreemde talen studeerde en lerares Engels en Russisch voor anderstaligen was (CGVS, p. 3), zo slecht op de hoogte bent over uw visumaanvraag, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Uit het bovenstaande blijkt bovendien dat u meer dan eens de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België.

U verklaarde dat u in een geheime ruimte in een vrachtwagen van Grodno naar België reisde (CGVS, p. 8). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8-9).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, en gezien uw profiel van hoog gediplomeerde taalkundige die uitstekend Engels spreekt (CGVS, p. 3), is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw Belarussisch paspoort (CGVS, p. 4). Jullie zouden onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U dacht dat de chauffeur wel werd gecontroleerd. U stelde dat de vrachtwagen geladen was maar dat jullie in een geheime ruimte zaten (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Zowel lege als geladen vrachtwagens worden met hoogtechnologisch materiaal gecontroleerd. Indien er zich een persoon in een geladen vrachtwagen bevindt, wordt deze gegarandeerd door micro-search gedetecteerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstopt in een geheime ruimte in een vrachtwagen te betreden, zonder aangetroffen of gecontroleerd te worden aan een douanepost.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstopt in een geheime ruimte, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het op 3 augustus 2011 werd ingehouden door een majoor van de ROVD (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een attest en enkele internetartikelen) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U stelde dat u aan een depressie lijdt (CGVS, p. 4, 15). Het attest, dd 29/7/2011, stelt dat u een matige depressie heeft en medische hulp van een psychotherapeut inriep. U wist merkwaardig genoeg niet welke arts dit document uitgaf terwijl de naam letterlijk in het document vermeld staat (CGVS, p. 7). Dit attest vermeldt niet wanneer, hoe of in welke omstandigheden uw psychologische problemen ontstonden. Dit document levert evenmin enig bewijs over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

De artikelen over de manifestatie van 27 juli 2011 in Minsk zijn grotendeels aankondigingen dat deze actie zal plaatsvinden. Deze artikelen bevatten, op een na (doc 6B in groene map in administratief dossier), geen informatie over wat er uiteindelijk gebeurde tijdens de actie.

Deze artikelen vermelden niets over uw persoonlijke problemen. U verklaarde overigens zelf dat u niet vermeld wordt in deze artikelen (CGVS, p. 8). Deze artikelen bewijzen dan ook niet dat u zou hebben deelgenomen aan de meeting op 27 juli 2011 en bewijzen niets over de problemen die u daarna zou gekend hebben.

Het document dat de actie beschrijft (doc 6B in groene map in administratief dossier), vermeldt niets over eventuele arrestaties die zouden hebben plaatsgevonden.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw man V.K. (OV 6.861.345) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker V.K. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger en verklaart van Belarussische origine te zijn. U werd geboren op 11 april 1988 in Grodno (Belarus), waar u ook geregistreerd was.

Op 27 januari 2011 gingen u en uw vrouw T.K. (OV 6.861.345) naar een protestactie op de Komarovski-markt in Minsk. Jullie werden gearresteerd door mensen in burger. Jullie werden vastgehouden en bedreigd in een huis op een u onbekende plaats.

Op 28 januari 2011 werden jullie vrijgelaten in ruil voor drie miljoen roebel. Aangezien jullie dit geld niet hadden, werd jullie gezegd dat jullie nog gecontacteerd zouden worden om dit geld te betalen.

Op 1 augustus 2011 ontvingen jullie een convocatie van de politie. Op 2 augustus 2011 kreeg u telefoon van uw werkgever. U werd gedwongen om ontslag te nemen.

Op 3 augustus 2011 gingen jullie zich aanmelden bij de politie en betaalden jullie drie miljoen roebel.

Op 4 augustus 2011 vond er een huiszoeking plaats in jullie woning. Jullie laptop werd meegenomen. Na de huiszoeking gingen jullie bij een vriendin van uw vrouw wonen.

Op 12 augustus 2011 verlieten jullie Belarus. Met een vrachtwagen reisden jullie vanuit Grodno naar België, waar jullie op 15 augustus 2011 aankwamen.

De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw militair boekje en een attest over een neurologisch onderzoek."

Verzoeker verbetert dat de protestactie op 27 juli 2011 plaatsvond en niet op 27 januari 2011 zoals vermeldt in het feitenrelaas.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker V.K. (...) luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat al de problemen die u kende, verbonden zijn met de problemen die uw vrouw kende in uw land van herkomst. U verklaarde dat u en uw vrouw omwille van dezelfde problemen jullie land van herkomst ontvluchtten (CGVS, p. 6).

In het kader van de asielaanvraag van uw vrouw T.K. (OV 6.861.345) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw vrouw T.K. (OV 6.861.345) nam, verwijst ik graag naar haar beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de overheden. Deze problemen ontstonden nadat u werd gearresteerd tijdens een protestactie in Minsk op 27 juli 2011.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal verschillende tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van u en uw man over de omstandigheden van de actie en jullie arrestatie op 27 juli 2011 enerzijds en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, anderzijds.

U en uw man stelden dat jullie werden aangehouden bij de actie op 27 juli 2011 (CGVS, p. 4, 9-12; CGVS man, p. 6-8). U stelde dat u zag dat er een jonge vrouw bepaalde slogans riep. U zag dat bepaalde mensen worstelden met deze jonge vrouw en haar wilden meenemen. U en uw man kwamen tussenbeide om haar te verdedigen. De vrouw werd opgepakt en meegenomen. U zei dat jullie hierna werden aangehouden. U stelde dat jullie in het midden van de protestactie werden aangehouden en weggebracht (CGVS, p. 10-11). Uw man stelde dat jullie na een half uur werden opgepakt (CGVS man, p. 7). U stelde dat er nog mensen in de auto zaten waar u naartoe werd gebracht. U verklaarde dat deze mensen ook waren aangehouden. Jullie stelden dat jullie met acht personen in één auto werden meegenomen naar een huis buiten de stad. U stelde dat u nog een aantal auto's zag zoals de auto waarin jullie werden meegenomen. Jullie verklaarden dat jullie met acht personen in een kamer werden vastgehouden (CGVS, p. 11-12; CGVS man, p. 7-9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er bij deze protestactie geen arrestaties plaatsvonden. De informatie vermeldt weliswaar een grote aanwezigheid van de politie. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er geen arrestaties plaatsvonden bij de actie op 27 juli 2011. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw man dat de president alles controleert, inclusief de informatieverspreiding (CGVS man, p. 9). Het internetartikel waarover het Commissariaat-generaal beschikt (doc 5, in blauwe map in administratief dossier), vermeldt echter dat de vorige "stille" acties in Belarus tot massale arrestaties van burgers leidden. Hieruit blijkt dat eventuele arrestaties weldegelijk vermeld worden in de Belarussische media waar het Commissariaat-generaal deze informatie haalde. Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid met betrekking tot het feit of er arrestaties plaatsvonden bij deze protestactie, niet opgeheven.

Daarnaast stelde u dat er zeker 100 mensen deelnamen aan deze actie (CGVS, p. 10-11). Ook uw man verklaarde dat er meer dan 100 demonstranten bij de actie aanwezig waren (CGVS man, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er maar twintig mensen deelnamen aan de actie op de markt. Verschillende internetartikelen bevestigen dat er maar een twintigtal deelnemers waren bij de actie in Minsk op 27 juli 2011. Een artikel (doc 8, in blauwe map in administratief dossier) vermeldt dat een betoger op de markt zelf tegenover een journalist verklaarde dat er ongeveer twintig mensen deelnamen aan de actie. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw man dat er onder de demonstranten mensen waren die een lintje droegen. Uw man wist echter niet hoe de media aan het aantal van twintig demonstranten kwamen (CGVS man, p. 8). Hiermee is de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal aanwezigen bij de protestactie, niet opgeheven.

Deze tegenstrijdige verklaringen raken de kern van jullie asielrelaas, aangezien u stelde dat u voor het begin van uw problemen op 27 juli 2011, nooit problemen kende met de autoriteiten in Belarus en nooit werd gearresteerd (CGVS, p. 9). Het feit dat jullie verklaringen over dit cruciale incident in jullie asielrelaas, zo flagrant in tegenspraak zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, holt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas bijzonder sterk uit.

Ten tweede zijn de verklaringen die u en uw man aflegden in verband met uw Belarussisch paspoort en het visum dat jullie in juli 2011 aanvroegen, tegenstrijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde.

Aanvankelijk verklaarde u dat er in uw laatste paspoort geen visa stonden (CGVS, p. 5). Daarna stelde u dat u midden juli 2011 een aanvraag voor een Spaans visum indiende op de Spaanse ambassade in Belarus. Jullie vroegen dit visum aan omdat jullie naar Spanje op vakantie wilden. U wist echter niet waar u in Spanje op reis wilde gaan (CGVS, p. 5). U kende geen enkele naam van een stad of regio in Spanje (CGVS, p. 9). U stelde dat u dit Spaanse visum ging afhalen bij de Spaanse ambassade (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat ook uw man een Spaans visum had (CGVS, p. 7). Later herhaalde u dat jullie naar Spanje wilden maar dat uw man zich hiermee bezighield (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u dan weer dat u niet zeker was of u bij de Spaanse ambassade een visum aanvroeg. U verklaarde dat u een Schengenvisum aanvroeg (CGVS, p. 7).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat jullie op 13 juli 2011 bij de Duitse ambassade een Duits Schengenvisum aanvroegen, hiertoe een formulier ondertekenden en een visum verkregen voor de periode van 1 tot 30 augustus 2011. Geconfronteerd met deze informatie ontkende u dat u een Duits visum aanvroeg. U stelde dat het misschien een Duitse ambassade was maar dacht toch van niet (CGVS, p. 15). Het is opvallend dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegde. Het is weinig aannemelijk dat u, als hoog gediplomeerde taalkundige (CGVS, p. 3), zo slecht op de hoogte zou zijn over jullie visumaanvraag en over de Europese ambassade waar jullie deze visumaanvraag indienden.

Daarnaast verklaarde u dat u bij uw visumaanvraag aangaf dat u naar Spanje wilde en dat u niet vermeldde dat u naar België wilde gaan (CGVS, p. 7). Later herhaalde u dat u tot uw vertrek naar België, nog steeds naar Spanje wilde gaan (CGVS, p. 9). Ook uw man stelde dat jullie een visum aanvroegen om naar Spanje op reis te gaan (CGVS man, p. 4). Uw man wist echter niet wanneer jullie naar Spanje wilden gaan, en verklaarde dat jullie de reis nog niet hadden geboekt, hoewel jullie het visum voor de hele maand augustus 2011 hadden aangevraagd (CGVS man, p. 12). U verklaarde dat u de voorbije jaren nooit van plan bent geweest om naar België te komen (CGVS, p. 9). U stelde dat u geen vrienden of kennissen heeft in België (CGVS, p. 9). Uit het door u bij de Duitse ambassade in Minsk ondertekende visumaanvraagformulier blijkt echter dat u, bij uw visumaanvraag op 13 juli 2011, België als reisdoel opgaf. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u van plan was naar Spanje te reizen. In Spanje woonde Tatiana, een oude vriendin van uw man, illegaal. Ze raadde jullie haar vriendin aan die jullie een uitnodiging kon sturen voor een Schengenvisum (CGVS, p. 15). U wist echter niet exact waar deze vriendin in België woonde (CGVS, p. 15). U vermoedde dat zij de Belgische nationaliteit had. U kende echter haar naam niet (CGVS, p. 16). Uw man stelde dat hij de persoon die u in België uitnodigde, niet kende (CGVS man, p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat A.A., een kennis van jullie die in België woont, jullie uitnodigde en zich voor jullie borg stelde. U verklaarde bij uw visumaanvraag dat u deze persoon al jaren geleden op school leerde kennen en gaf de Duitse instanties alle persoonsgegevens van A.A.. Deze informatie is tegenstrijdig met uw verklaring dat u niet wist wie u uitnodigde in het kader van uw visumaanvraag. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u de visa wel aanvroeg maar nooit gebruikte (CGVS, p. 16). Hiermee geeft u geen verklaring voor uw leugenachtige verklaringen met betrekking tot de persoon die u uitnodigde naar België.

Het feit dat u, die aan de universiteit van Grodno moderne vreemde talen studeerde en lerares Engels en Russisch voor anderstaligen was (CGVS, p. 3), zo slecht op de hoogte bent over uw visumaanvraag, kan niet aannemelijk worden genoemd. Uit het bovenstaande blijkt bovendien dat u meer dan eens de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aangetast.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u in een geheime ruimte in een vrachtwagen van Grodno naar België reisde (CGVS, p. 8). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8-9). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, en gezien uw profiel van hoog gediplomeerde taalkundige die uitstekend Engels spreekt (CGVS, p. 3), is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van uw Belarussisch paspoort (CGVS, p. 4). Jullie zouden onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn. U dacht dat de chauffeur wel werd gecontroleerd. U stelde dat de vrachtwagen geladen was maar dat jullie in een geheime ruimte zaten (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Zowel lege als geladen vrachtwagens worden met hoogtechnologisch materiaal gecontroleerd. Indien er zich een persoon in een geladen vrachtwagen bevindt, wordt deze gegarandeerd door micro-search gedetecteerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een geheime ruimte in een vrachtwagen te betreden, zonder aangetroffen of gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort in een geheime ruimte, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het op 3 augustus 2011 werd ingehouden door een majoor van de ROVD (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een attest en enkele internetartikelen) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U stelde dat u aan een depressie lijdt (CGVS, p. 4, 15). Het attest, dd 29/7/2011, stelt dat u een matige depressie heeft en medische hulp van een psychotherapeut inriep. U wist merkwaardig genoeg niet welke arts dit document uitgaf terwijl de naam letterlijk in het document vermeld staat (CGVS, p. 7). Dit attest vermeldt niet wanneer, hoe of in welke omstandigheden uw psychologische problemen ontstonden. Dit document levert evenmin enig bewijs over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

De artikelen over de manifestatie van 27 juli 2011 in Minsk zijn grotendeels aankondigingen dat deze actie zal plaatsvinden. Deze artikelen bevatten, op een na (doc 6B in groene map in administratief dossier), geen informatie over wat er uiteindelijk gebeurde tijdens de actie. Deze artikelen vermelden niets over uw persoonlijke problemen. U verklaarde overigens zelf dat u niet vermeld wordt in deze artikelen (CGVS, p. 8). Deze artikelen bewijzen dan ook niet dat u zou hebben deelgenomen aan de meeting op 27 juli 2011 en bewijzen niets over de problemen die u daarna zou gekend hebben. Het document dat de actie beschrijft (doc 6B in groene map in administratief dossier), vermeldt niets over eventuele arrestaties die zouden hebben plaatsgevonden.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw man V.K. (OV 6.861.345) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw militair boekje bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw dienstplicht, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het attest over een neurologisch onderzoek, dd 29/7/2011, stelt dat u een hersenschudding opliep. Dit attest vermeldt niet wanneer, hoe of in welke omstandigheden deze medische problemen ontstonden. Dit document levert evenmin enig bewijs over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Aangaande de andere medische problemen waar u melding van maakte, namelijk met uw rug (CGVS, p. 2), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u rugproblemen heeft en in welke omstandigheden deze problemen zijn ontstaan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 23 april 2012 vooreerst een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

Verzoekers bespreken hiervoor achtereenvolgens de verschillende elementen van het begrip vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), en past deze vervolgens toe op haar asielrelaas.

Verzoekers wijzen erop dat ze zich in België bevinden, dus buiten hun land van herkomst.

Met betrekking tot de vereiste van de aanwezigheid van een 'gegronde vrees' zetten verzoekers uiteen dat de vrees zowel een subjectief als een objectief element beslaat, doch dat vrees volstaat en asielzoekers louter moeten aantonen dat het risico op vervolging bestaat zonder dat ze moeten bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgehad.

Verzoekers herhalen dat ze een half uur na hun aankomst op de plaats van de demonstratie in hun land van herkomst werden aangehouden en weggebracht.

Ze merken op dat aan vele demonstraties in hun land geen ruchtbaarheid werd gegeven; personen die niet deelnamen aan de demonstratie, wisten niet dat er één was geweest.

Bovendien worden vele demonstraties niet op tv getoond of in de media vermeld.

Verzoekers wijzen er ook op dat (zie verzoekschrift, p. 4) *"de bronnen op het internet niet steeds overeenstemmen met de realiteit. Als internetpagina's iets over de werkelijkheid proberen te publiceren, worden deze pagina's de volgende dag afgesloten en zijn ze niet langer vindbaar"*.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening houdt met de schendingen van de persvrijheid in Belarus terwijl vele objectieve rapporten getuigen over de moeilijke situatie van de persvrijheid aldaar. Ze verwijzen hiervoor naar een aantal informatiebronnen (stukken 4-9) waaruit volgens hen kan worden afgeleid dat hetgeen gepubliceerd wordt, niet met de realiteit overeenstemt. Daar de persvrijheid beknot wordt, kan er volgens verzoekers niet van worden uitgegaan dat de bronnen van de commissaris-generaal de realiteit weergeven.

Ook over het aantal deelnemers van de protestactie volharden verzoekers in hun verklaringen, dat mensen samenkamen op de markt van Minsk om te demonstreren, en dat quasi onmiddellijk na de samenkomst, de politie optrad en vele mensen gearresteerd werden.

Daarnaast stellen verzoekers dat (zie verzoekschrift, p. 7) *"naast de deelnemers aan de protestactie, er ook vele gewone burgers aanwezig (waren). Het bijgevolg niet evident (was) om uit te maken wie al dan niet voor de actie kwam"*.

Ze wijzen er bovendien op dat ze samen met andere vrienden aan de protestactie deelnamen en hun vriendengroep alleen meer dan twintig personen telde. Verzoekers stellen dat het "officiële cijfer" der manifestanten mogelijks twintig is, maar dat dit cijfer niet overeenstemt met de realiteit.

Over hun onderlinge tegenstrijdige verklaringen merken verzoekers op dat hun visumaanvraag los staat van de problemen die ze in hun land van herkomst hebben ervaren. Ze verklaren dat er in Minsk één plaats is om visa voor alle EU-landen aan te vragen, dat ze niet wisten om welk land het precies ging, maar dat ze naar Spanje wilde reizen om een vriendin die aldaar woont, te bezoeken.

Ze verklaren dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“omwille van het feit dat het niet gemakkelijk is om een Schengenvizum te krijgen, de vriendin die in Spanje woont, geregeld (heeft) dat mevrouw A.A. borg zou staan voor verzoekers. Verzoekers hebben dit zelf niet geregeld en weten daar bijgevolg niet het fijne van”*.

Het feit dat ze hierover niets vermeldde, is volgens verzoekers geen bewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden, maar kan worden verklaard doordat ze (zie verzoekschrift, p. 7) *“bang (waren) dat het vermelden van de rol van mevrouw A.A. voor haar problemen zou opleveren”*. Verzoekers laten gelden dat ze voormelde A.A. niet persoonlijk kennen. Ze stellen ook dat hen na het aanvragen van asiel, geen opvangplaats werd toegekend door Fedasil en ze in heel moeilijke omstandigheden op straat leefden, en daarbij niet bij A.A. terecht konden aangezien deze geen persoonlijke kennis van hen is.

Met betrekking tot de weerhouden ongeloofwaardigheid van hun reisweg voeren verzoekers aan dat de redenering van de commissaris-generaal de werkelijkheid negeert, gezien niettegenstaande de voorgehouden strenge grenscontroles, er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnenkomen, wat aantoonde dat de controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie niet waterdicht zijn. Bijgevolg mag de commissaris-generaal er volgens hen niet van uitgaan dat de buitengrenzen streng gecontroleerd worden om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te beoordelen.

Verzoekers stellen derhalve bij hun verklaringen te blijven dat ze op illegale wijze, verstopt in een vrachtwagen, van Belarus naar België zijn gereisd. Ze herhalen dat ze tijdens de rit niet naar buiten konden kijken, en dat de deuren van de geheime bergruimte ook niet geopend werden, dat ze de opdracht gekregen hadden om voldoende voedsel en drank mee te brengen en tijdens de rit stil te zijn. Ze wijzen erop dat niet uitgesloten kan worden dat hun smokkelaar connecties had bij de grensbeambten, daar ieder persoon kan worden omgekocht en dat de commissaris-generaal (zie verzoekschrift, p. 8) *“bovendien dit argument niet (kan) hardmaken aan de hand van elementen eigen aan het dossier van verzoekers”*

Over de derde voorwaarde van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, namelijk de vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en de heersende rechtsleer en stellen dat (zie verzoekschrift, p. 8-9) *“verzoekers problemen (hebben) met de Belarussische autoriteiten omwille van hun deelname aan de protestactie van 27 juli 2011.”*

Met betrekking tot de vierde voorwaarde, met name dat de betrokkene de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil oproepen, geven verzoekers een theoretische uiteenzetting en herhalen dat ze naar aanleiding van hun deelname aan de protestactie gezocht worden door de Belarussische autoriteiten, en aldus de bescherming ervan niet kunnen inroepen.

In hoofddorde vragen verzoekers de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen. In ondergeschikte orde de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker V.K. zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoekster T.K., zijn vrouw, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing tegenstrijdigheden vast aangaande de protestactie van 27 juli 2011 tussen de verklaringen van verzoekers enerzijds, en de informatie waarover hij beschikt anderzijds.

Verzoekers blijven bij hun daaromtrent afgelegde verklaringen en wijzen op de beperkte ruchtbaarheid die in hun land van herkomst wordt gegeven aan demonstraties en leggen de commissaris-generaal ten laste geen rekening te hebben gehouden met de schendingen van de persvrijheid in hun land waardoor de bronnen op het internet niet altijd overeenstemmen met de realiteit. Specifiek met betrekking tot het aantal deelnemers van de protestactie erkennen verzoekers dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“het officiële cijfer van de overheid mogelijks twintig (is) maar dit niet (betekent) dat dit cijfer overeenstemt met de realiteit”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal algemene krantenartikelen neerleggen aangaande de persvrijheid in Belarus en hieruit afleiden dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“er niet vanuit gegaan (kan) worden dat de bronnen die verweerster heeft geraadpleegd, het werkelijk gebeurde weergeeft”*, zonder evenwel in concreto aan te tonen dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, te lijden heeft onder inbreuken op de persvrijheid.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de door hem geraadpleegde bronnen overeenstemmen met de realiteit, maar dat het daarentegen aan verzoekers is om aan te tonen dat de inhoud van bedoelde bronnen beïnvloed is door het gebrek aan persvrijheid in Belarus.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat slechts twintig mensen deelnamen aan de protestactie, in plaats van meer dan honderd demonstranten, zoals door verzoekers voorgehouden, en dat niemand werd gearresteerd, terwijl verzoekers verklaarden dat ze samen met acht anderen werden gearresteerd, is bovendien gesteund op meer dan één informatiebron. Verzoekers laten na om in elk concreet geval aan te tonen dat de persvrijheid in deze bronnen werd beknot en slagen er aldus niet in de tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen enerzijds, en de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt anderzijds, op te heffen. Aangezien de tegenstrijdigheden raken aan de kern van het asielrelaas, stelde de commissaris-generaal terecht vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers hierdoor wordt onderrmijnd.

De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat de verklaringen die verzoekers aflegden over hun visumaanvraag, tegenstrijdig zijn met de informatie waarover hij beschikt.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat hun visumaanvraag losstaat van hun problemen naar aanleiding van de protestactie. Ze verklaren dat er slechts één plaats in Minsk is om visa voor alle EU-landen aan te vragen en stellen dat ze niet wisten om welk land het precies ging, maar dat ze naar

Spanje wilde reizen om een vriendin die aldaar woont, te bezoeken en dat deze vriendin ervoor gezorgd zou hebben dat A.A. zich voor hen borg stelde, zonder dat verzoekers hiervan het fijne wisten.

Als verklaring waarom ze hierover aanvankelijk zwegen, stellen verzoekers dat ze schrik hadden om A.A. op deze wijze in problemen te brengen; ze herhalen dat ze A.A. niet persoonlijk kenden, en bijgevolg ook bij haar niet terecht konden voor onderdak.

Deze uitleg wordt niet aangenomen. Verzoekers slagen er derhalve niet in om hun tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aangaande de vraag bij welke Europese ambassade ze hun visumaanvraag indienden, te weerleggen. Ze kunnen geen aannemelijke verklaring verschaffen waarom ze niet wisten *“om welke land het precies gaat”* (zie verzoekschrift, p. 7), terwijl uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat (zie p. 7) dat ze twee maal op een ambassade verschenen zonder klaarblijkelijk te weten welke ambassade dit was.

Verzoekers blijven bovendien bij hun verklaringen dat ze naar Spanje wilden reizen, terwijl uit hun beide verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt (zie het verhoorverslag verzoekster, p. 5; verhoorverslag verzoeker, p. 12) blijkt dat ze niet konden vertellen naar welke plaats in Spanje ze zouden gaan.

Niettegenstaande verzoekers er in hun verzoekschrift wel op wijzen dat ze van plan waren een vriendin te bezoeken is het bijzonder onaannemelijk dat ze hun bestemming niet eens kenden (zie het verhoorverslag verzoekster p. 5; verhoorverslag verzoeker, p. 12), noch dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal geen enkele naam van een stad of regio in Spanje kon opnoemen (zie het verhoorverslag, p. 9).

Verzoekster gaf later aan dat haar man zich met de reis bezighield (zie het verhoorverslag, p. 15), terwijl deze niet kon aangeven wanneer ze naar Spanje zouden gaan, en bovendien verklaarde dat de reis nog niet geboekt was omdat ze nog tijd hadden om na te denken en te beslissen over de vertrekdatum (zie het verhoorverslag, p. 12). Nochtans had verzoeker eerder verklaard bij zijn verhoor dat ze een visum voor de volledige maand augustus 2011 hadden aangevraagd.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker even later stelde niet meer te weten van wanneer tot wanneer zijn visum geldig was.

Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers op 13 juli 2011 bij de Duitse ambassade een Schengenvisum aanvroegen, en een visum verkregen voor de periode van 1 tot 30 augustus 2011, wijzen verzoekers erop dat ze daaromtrent het fijne niet weten, daar een Schengenvisum moeilijk te verkrijgen is, en bijgevolg niet door hen maar door de vriendin in Spanje geregeld werd en dat mevrouw A.A. borg zou staan voor hun verblijf.

Deze verklaring wordt door de Raad niet aangenomen.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster bij haar visumaanvraag aangaf dat zij naar Spanje wilde reizen zonder -tot vóór het ogenblik van het vertrek- de intentie te hebben gehad om door te reizen naar België, terwijl *“uit het door u bij de Duitse ambassade in Minsk ondertekende visumaanvraagformulier blijkt echter dat u, bij uw visumaanvraag op 13 juli 2011, België als reisdoel opgaf”*.

De bewering dat verzoekers dat ze de borgstelling aangaande hun aanvraag voor het Schengenvisum niet zelf geregeld hebben, doet geen afbreuk aan de door de commissariaat-generaal vastgestelde leugenachtige verklaringen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, inderdaad verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De verklaring die verzoekers in hun verzoekschrift opgeven over hun onwetendheid, is bovendien zelf leugenachtig, nu uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat A.A. een kennis van hen is die in België woont en verzoekers uitnodigde en zich borg voor hen stelde.

Wanneer verzoekster bovendien bij haar visumaanvraag expliciet verklaarde dat zij A.A. al jaren geleden op school leerde kennen, en ook alle persoonsgegevens van A.A. kon verschaffen, is het onaannemelijk dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal niet meer wist waar A.A. juist in België verbleef, slechts vermoedde dat A.A. de Belgische nationaliteit had, en ook haar naam niet meer kende (zie het verhoorverslag, p. 15-16) en dat ook verzoeker die persoon niet kende (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verzoekers leggen in dit verband uit dat ze de rol van A.A. als borgsteller bij hun visumaanvraag aanvankelijk niet vermeld hadden, om te vermijden dat A.A. hierdoor problemen zou krijgen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers net daarvoor in hun verzoekschrift vermeldde dat ze “er het fijne niet van wisten”.

Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent aan het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. De Raad ziet dan ook niet in hoe de vermelding van de rol van A.A. als borg -waarvoor A.A. zich overigens blijkbaar vrijwillig engageerde- haar problemen zou kunnen opleveren.

Waar verzoekers nogmaals benadrukken dat ze A.A. niet "persoonlijk" kenden en bijgevolg geen onderdak bij haar konden krijgen, stelt de Raad vast dat ook dit tegenstrijdig is met de informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag verklaarde dat zij A.A. al langer kende van op school en ook de persoonsgegevens van A.A. opgaf.

Bovendien bewijst het feit dat verzoekers geen onderdak van A.A. kregen, geenszins dat ze A.A. niet kenden.

Verzoekers slagen er dan ook niet in hun leugenachtige verklaringen te weerleggen.

Deze bewuste pogingen om de Belgische asielinstanties te misleiden, keren zich tegen de algemene geloofwaardigheid van verzoekers. De Raad herhaalt dat verklaringen van asielzoekers slechts een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

In de zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat de onwetendheid van verzoekers over hun reisweg eveneens weinig geloofwaardig is; hij wijst hiervoor op de strenge controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie of de Schengen-zone.

Verzoekers voeren daarentegen aan dat er dagelijks honderden personen op illegale wijze de Europese Unie binnenkomen, wat aantoonde dat de buitengrenzen "*niet onfeilbaar zijn*".

Zij leggen de commissaris-generaal ten laste dat hij uitgaat van "*een dergelijke assumptie (onfeilbare grenzen) om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen*".

Ze volharden in hun verklaringen dat ze op illegale wijze in de laadruimte van een vrachtwagen van Belarus naar België zijn gekomen; dat zij tijdens de rit niet naar buiten konden kijken en de deuren van de bergruimte niet geopend werden en dat zij voldoende mondvoorraad hadden en tijdens de rit stilwaren.

Volgens verzoekers kan ook "*niet uitgesloten worden dat de smokkelaar van verzoekers connecties had bij de grensbeambten*" en kan het Commissariaat-generaal "*dit argument niet hardmaken aan de hand van elementen eigen aan het dossier van verzoekers*".

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van blote beweringen, die geenszins de informatie van de commissaris-generaal -gesteund op meerdere bronnen en verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar- kunnen weerleggen.

De Raad wijst er tevens op dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat de door verzoekers voorgehouden feiten onwaar zouden zijn en het evenmin zijn taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers niet weten welke plaatsen, landen of grenzen ze op weg naar België aandeden daar een dergelijke reis een uiterst preciaire onderneming is gezien het persoonlijk belang van verzoekers bij een goede afloop van de vluchtreis.

Bijgevolg is het, zeker in het licht van verzoeksters' profiel van gediplomeerde taalkundige die uitstekend Engels spreekt, onaannemelijk dat ze zo weinig kunnen vertellen over het traject en de organisatie van de reis, dat enkel de chauffeur en zijzelf nooit gecontroleerd werden.

De Raad deelt derhalve het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers het bezit van hun Belarussisch paspoort, waarvan ze beweerden dat het op 3 augustus 2011 ingehouden werd door een majoor van de ROVD, voor de Belgische asielinstanties verborgen houden; ook dit element keert zich tegen hun geloofwaardigheid.

De in het kader van hun asielaanvraag neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal - waarnaar verzoekers ook niet meer verwijzen in hun verzoekschrift- doen geen afbreuk aan bovenstaande motieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Ze brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Ze voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, respectievelijk op 17 februari en 19 maart 2012, met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst en bijgestaan door een advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE